

Indhold

- I *Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse er obligatorisk*

FORORDNINGER

- Kommissionens forordning (EF) nr. 291/2008 af 1. april 2008 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 1
- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 292/2008 af 1. april 2008 om ændring af forordning (EF) nr. 1580/2007 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96, (EF) nr. 2201/96 og (EF) nr. 1182/2007 vedrørende frugt og grøntsager** 3
- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 293/2008 af 1. april 2008 om ændring af bilag II til Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 for så vidt angår de nationale lofter, der er fastsat i nævnte bilag** 5

- II *Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

AFGØRELSE OG BESLUTNINGER

Kommissionen

2008/283/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 13. november 2007 om den støtteordning, Belgien har indført for koordinationscentre etableret i Belgien, og om ændring af beslutning 2003/757/EF (meddelt under nummer K(2007) 5416) ⁽¹⁾** 7

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

I

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

FORORDNINGER

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 291/2008

af 1. april 2008

om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1580/2007 af 21. december 2007 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96, (EF) nr. 2201/96 og (EF) nr. 1182/2007 vedrørende frugt og grøntsager⁽¹⁾, særlig artikel 138, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 1580/2007 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 138 i forordning (EF) nr. 1580/2007, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 2. april 2008.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. april 2008.

På Kommissionens vegne

Jean-Luc DEMARTY

Generaldirektør for landbrug
og udvikling af landdistrikter

⁽¹⁾ EUT L 350 af 31.12.2007, s. 1.

BILAG

til Kommissionens forordning af 1. april 2008 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	JO	69,1
	MA	43,2
	TN	125,1
	TR	89,8
	ZZ	81,8
0707 00 05	JO	178,8
	TR	165,0
	ZZ	171,9
0709 90 70	MA	43,9
	TR	138,6
	ZZ	91,3
0805 10 20	EG	44,4
	IL	62,8
	MA	53,6
	TN	53,6
	TR	58,2
	ZZ	54,5
0805 50 10	IL	117,7
	TR	109,8
	ZA	148,3
	ZZ	125,3
0808 10 80	AR	88,2
	BR	83,7
	CA	80,7
	CL	91,8
	CN	81,3
	MK	52,2
	US	120,9
	UY	63,4
	ZA	71,7
	ZZ	81,5
0808 20 50	AR	78,1
	CL	80,1
	CN	53,4
	ZA	88,0
	ZZ	74,9

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 1833/2006 (EUT L 354 af 14.12.2006, s. 19).
Koden »ZZ« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 292/2008

af 1. april 2008

om ændring af forordning (EF) nr. 1580/2007 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96, (EF) nr. 2201/96 og (EF) nr. 1182/2007 vedrørende frugt og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR—

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1182/2007 af 26. september 2007 om særlige regler for frugt og grøntsager og om ændring af direktiv 2001/112/EF og 2001/113/EF og forordning (EØF) nr. 827/68, (EF) nr. 2200/96, (EF) nr. 2201/96, (EF) nr. 2826/2000, (EF) nr. 1782/2003 og (EF) nr. 318/2006 og ophævelse af forordning (EF) nr. 2202/96⁽¹⁾, særlig artikel 42, litra a), b) og j), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Artikel 80, stk. 2, første afsnit, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1580/2007⁽²⁾ indeholder en grænse for tilbagekøb fra markedet i form af en procentsats af omfanget af den afsatte produktion af et givet produkt i en given producentorganisation. For at fremme gratis uddeling som anvendelse for sådanne tilbagekøb bør denne grænse ikke omfatte produkter, der er sendt til gratis uddeling.
- (2) Artikel 80, stk. 2, tredje afsnit, indeholder en bestemmelse om en fejlmargen på 3 % i beregningen af den afsatte produktions omfang. Denne terminologi kunne være misvisende, og i klarhedens interesse bør der i stedet henvises til en margen for overskridelse på 3 %.
- (3) Artikel 55, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1182/2007 siger, at driftsprogrammer, der er anerkendt inden den 31. december 2007, kan ændres for at opfylde kravene i den pågældende forordning. Sådanne ændringer kræver imidlertid, at den pågældende medlemsstat vedtager en national strategi i henhold til den pågældende forordning, hvilket kunne tage nogen tid i 2008.
- (4) Tilbagekøb fra markedet i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 2200/96⁽³⁾ må ikke foretages efter den 31. december 2007 i henhold til de ændringer, der blev foretaget i forordningen ved forordning (EF) nr. 1182/2007.
- (5) Det er ligeledes ønskeligt hurtigt at kunne indføre de nye kriseforebyggelses- og krisestyringsforanstaltninger i 2008, hvor det er administrativt gennemførligt, og hvor der kan foretages en hensigtsmæssig kontrol, dvs. af foranstaltninger vedrørende salgsfremme og kommunikation samt uddannelse.
- (6) For således at muliggøre en smidig overgang mellem de ordninger, der er styret af forordning (EF) nr. 2200/96 og (EF) nr. 1182/2007, med henblik på en hurtig gennemførelse af de nye kriseforebyggelses- og krisestyringsforanstaltninger, og for at forhindre en unødigt afbrydelse i tilbagekøb fra markedet er det nødvendigt at give medlemsstaterne mulighed for at gøre udgifterne til sådanne foranstaltninger gennemført efter den 1. januar 2008 støtteberettigede, selv når en aktion under en foranstaltning gennemføres før det pågældende driftsprogram er blevet ændret til at omfatte den. Af lignende grunde bør medlemsstaterne have tilladelse til at kunne foretage ændringer i foranstaltninger under gældende programmer i henhold til artikel 55, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1182/2007 for at dække udgifter, der afholdes fra den 1. januar 2008.
- (7) I den gode forvaltnings interesse bør aktionen i øvrigt overholde kravene i forordning (EF) nr. 1580/2007, og den nationale strategi og driftsprogrammet bør følgelig ændres til at omfatte den pågældende foranstaltning, inden der ansøges om betaling af støtten i forbindelse hermed.
- (8) Forordning (EF) nr. 1580/2007 bør således ændres i overensstemmelse hermed.
- (9) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter —

⁽¹⁾ EUT L 273 af 17.10.2007, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 350 af 31.12.2007, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 299 af 16.11.2007, s. 1).

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 1580/2007 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 80, stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Tilbagekøb fra markedet må ikke overstige 5 % som andel af omfanget af den afsatte produktion af et givet produkt i en given producentorganisation. Beløb, der er betalt på en af de måder, der er omhandlet i artikel 10, stk. 4, litra a) og b), i forordning (EF) nr. 1182/2007, eller en måde, som medlemsstaterne har godkendt i henhold til artikel 81, stk. 2, medregnes ikke i den pågældende andel.«

2) Artikel 80, stk. 2, tredje afsnit, affattes således:

»Procentsatserne i første afsnit er gennemsnit for en treårsperiode med en årlig overskridelsesmargen på 3 %.«

3) I artikel 152, stk. 2, indsættes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne kan bestemme, at udgifterne til en eller flere kriseforebyggelses- og krisestyringsforanstaltninger til tilbagekøb fra markedet, salgsfremme og kommunikation samt uddannelse, der gennemføres i 2008 af en producent-

organisation, er støtteberettigede, selv om driftsprogrammet endnu ikke er blevet ændret til at omfatte de pågældende foranstaltninger. For at sådanne udgifter er støtteberettigede:

- a) sørger medlemsstaten for, at den nationale strategi, der vedtages i 2008 i henhold til denne forordning, omfatter de pågældende foranstaltninger
- b) ændres driftsprogrammet i 2008 i overensstemmelse med denne forordning for at omfatte de pågældende foranstaltninger, før der indgives ansøgning om betaling af den hertil knyttede støtte, og
- c) er foranstaltningerne og eventuel kontrol af disse foranstaltninger i overensstemmelse med denne forordning.

Medlemsstater sørger for, at en ændring i en foranstaltning i et gældende driftsprogram foretaget i henhold til artikel 55, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 1182/2007 dækker udgifterne til aktioner, der foretages i 2008, selv før ændringen er foretaget, forudsat at betingelserne i litra a), b) og c) i fjerde afsnit er overholdt.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. april 2008.

På Kommissionens vegne
Mariann FISCHER BOEL
Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 293/2008**af 1. april 2008****om ændring af bilag II til Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 for så vidt angår de nationale lofter, der er fastsat i nævnte bilag**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik, ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001⁽¹⁾, særlig artikel 12, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I bilag II til forordning (EF) nr. 1782/2003 er der for hver medlemsstat fastsat et nationalt loft for den tillægsstøtte, der er omhandlet i artikel 12 i nævnte forordning.
- (2) Resultaterne af den revision, der er foretaget i henhold til artikel 12, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1782/2003, viser,

at lofterne i bilag II ikke længere svarer til bedrifternes strukturelle situation. De lofter, der gælder fra 2008, bør derfor tilpasses.

- (3) Bilag II til forordning (EF) nr. 1782/2003 bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (4) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Direkte Betalinger —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilag II til forordning (EF) nr. 1782/2003 erstattes af teksten i bilaget til nærværende forordning.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. april 2008.

På Kommissionens vegne
Mariann FISCHER BOEL
Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EUT L 270 af 21.10.2003, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 146/2008 (EUT L 46 af 21.2.2008, s. 1).

II

(Retsakter vedtaget i henhold til traktaterne om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab/Euratom, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

AFGØRELSER OG BESLUTNINGER

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 13. november 2007

om den støtteordning, Belgien har indført for koordinationscentre etableret i Belgien, og om ændring af beslutning 2003/757/EF

(meddelt under nummer K(2007) 5416)

(Kun den franske og den nederlandske udgave er autentiske)

(EØS-relevant tekst)

(2008/283/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret alle interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger, jf. ovennævnte bestemmelser ⁽¹⁾, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB ⁽²⁾

- (1) Koordinationscentrene har hjemmel i kongelig anordning nr. 187 af 30. december 1982. Ved beslutning af 2. maj 1984 og 9. marts 1987 havde Kommissionen godkendt denne ordning, idet den undlod at rejse indsigelse mod den efter de gældende traktatregler på statsstøtteområdet.
- (2) I overensstemmelse med den adfærdskodeks for erhvervsbeskatning («adfærdskodeksen»), som blev indført ved en

resolution vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 1. december 1997 ⁽³⁾, tog Kommissionen denne ordning op til fornyet overvejelse i lyset af de gældende traktatregler på statsstøtteområdet og sin meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomheder ⁽⁴⁾.

- (3) Den 11. juli 2001 foreslog Kommissionen egnede foranstaltninger med henblik på at eliminere virkningerne af koordinationscenterordningen for alle de berørte virksomheder senest den 31. december 2005. Belgien accepterede ikke disse egnede foranstaltninger, men fandt, at der var en retlig forpligtelse til at respektere de tiårige godkendelser, hvoraf flere udløb efter 31. december 2005, indtil de var udløbet.
- (4) Da disse egnede foranstaltninger ikke var blevet accepteret, indledte Kommissionen den 27. februar 2002 den formelle undersøgelsesprocedure ⁽⁵⁾ efter traktatens artikel 88, stk. 2, i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om gennemførelsesbestemmelser til EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 88) ⁽⁶⁾. Kommissionen opfordrede ved den lejlighed alle interesserede tredje-parter til at fremsætte deres bemærkninger, bl.a. med henblik på at få afklaret, om de kunne påberåbe sig en berettiget forventning.

⁽¹⁾ EUT C 110 af 16.5.2007, s. 20.

⁽²⁾ For nærmere oplysninger om forløbet af tidligere procedurer forud for denne beslutning henvises til Kommissionens beslutning af 27. februar 2002 om indledning af procedure i sagen og beslutning 2003/757/EF.

⁽³⁾ EFT C 2 af 6.1.1998, s. 2.

⁽⁴⁾ EFT C 384 af 10.12.1998, s. 3.

⁽⁵⁾ EFT C 147 af 20.6.2002, s. 2.

⁽⁶⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1, som senest ændret ved forordning (EF) nr. 1791/2006 (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 1).

- (5) Kommissionen afsluttede denne formelle undersøgelses-procedure med en endelig negativ beslutning, Kommissionens beslutning 2003/757/EF af 17. februar 2003 om Kongeriget Belgiens støtteordning til fordel for koordinationscentre, som er hjemmehørende i Belgien⁽⁷⁾, som Belgien fik meddelt den 18. februar 2003. Da der var tale om en eksisterende støtteordning, krævede Kommissionen ikke tidligere ydet støtte tilbagesøgt. Men som en overgangsforanstaltning åbnede beslutning 2003/757/EF mulighed for, at koordinationscentre kunne nyde godt af ordningen, indtil deres godkendelse udløb, og højst indtil den 31. december 2010. Belgien og organisationen Forum 187, som er en organisation af koordinationscentre, anlagde sag for EF-Domstolen med påstand om hel eller delvis annullation af Kommissionens beslutning (sag C-182/03 og T-140/03, senere C-217/03).
- (6) Ved kendelse af 26. juni 2003⁽⁸⁾ stillede Domstolens præsident gennemførelsen af beslutning 2003/757/EF i bero, »for så vidt som denne forbyder Kongeriget Belgien at forlænge de godkendelser af koordinationscentre, der var gældende på tidspunktet for meddelelsen af den nævnte beslutning«. Han udtalte videre, at »retsvirkningerne af de eventuelle forlængelser, der finder sted på grundlag af denne kendelse, kan ikke overskride tidspunktet for afsigelsen af dommen i hovedsagen.«
- (7) På begæring af Belgien blev det i Rådets beslutning 2003/531/EF af 16. juli om den belgiske regerings ydelse af støtte til fordel for visse koordinationscentre, der er etableret i Belgien⁽⁹⁾, i overensstemmelse med traktatens artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, fastslået, at »den støtte, som Belgien frem til den 31. december 2005 påtænker at yde til virksomheder, der pr. 31. december 2000 er godkendt som koordinationscentre i henhold til kongeligt dekret nr. 187 af 30. december 1982, og hvis godkendelse udløber mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, betragtes som forenelig med fællesmarkedet«. Denne støtte bestod i, at koordinationscenterordningen blev opretholdt for de nævnte virksomheders vedkommende. Kommissionen indbragte beslutning 2003/531/EF for Domstolen (sag C-399/03).
- (8) Den 16. juli 2003 reagerede Kommissionen på beslutning 2003/531/EF ved at udsende en pressemeddelelse, hvori den udtalte, at »det på baggrund af ræsonnementet i kendelsen og selve dens formulering må antages, at centrene definitivt har vundet hævde på den støtte, der er ydet på dette grundlag, også selv om Domstolen måske sidenhen ikke giver Belgien medhold i realitetsspørgsmålene«. (IP/03/1032).
- (9) Ved dom af 22. juni 2006⁽¹⁰⁾ annullerede Domstolen en del af Kommissionens beslutning, »i det omfang den ikke indeholder overgangsforanstaltninger for så vidt angår koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af den anfægtede beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse.« Samme dag annullerede den tillige beslutning 2003/531/EF⁽¹¹⁾.
- (10) Ved brev af 4. juli 2006⁽¹²⁾ anmodede Kommissionen Belgien om en række oplysninger til brug for sin afgørelse af, hvilke konsekvenser den skulle drage af Domstolens dom af 22. juni 2006 i sag C-182/03 og C-217/03. Der var tale om oplysninger om, hvordan Belgien havde gennemført beslutning 2003/757/EF, således som den var blevet stillet delvis i bero ved kendelsen af 26. juni 2003. Belgien fik en frist på 20 arbejdsdage — altså i princippet indtil den 2. august 2006 — til at give de ønskede oplysninger.
- (11) Da Kommissionen den 23. august 2006 ikke havde modtaget noget svar, fremsendte den en erindringskrivelse⁽¹³⁾ til Belgien. Belgien fik en ny frist på 10 arbejdsdage — altså i princippet indtil den 7. september 2006 — til at give oplysningerne.
- (12) Den 13. september 2006 blev der sendt en uformel e-mail med kopi af de ovennævnte to breve til Belgien. Ved brev af 14. september 2006 oplyste Belgien med henvisning til denne e-mail og de vedhæftede breve, at man aldrig havde modtaget disse breve. Ved brev af 29. september 2006 opfordrede Kommissionen Belgien til at fremsende de oplysninger, den havde udbedt sig den 4. juli, og meddele, hvilke intentioner man nærmere bestemt havde med hensyn til koordinationscentre. Desuden blev der foreslået et teknisk møde. Belgiens svar, dateret den 12. oktober 2006, indeholdt ingen af de oplysninger, Kommissionen havde udbedt sig, og Kommissionen mindede endnu engang, ved brev af 10. november 2006, om, hvor vigtige disse oplysninger var, og insisterede på, at Belgien fremsendte dem allersæst den 22. november 2006. Årets seneste brev fra Belgien, dateret den 17. november 2006, indeholdt stadigvæk intet svar om realitetsspørgsmålene.
- (13) Den 16. januar 2007 fremsendte Belgien de oplysninger, Kommissionen havde udbedt sig. Belgien fremsendte supplerende oplysninger ved brev af 8. og 16. februar 2007. Desuden fandt der tre møder sted mellem Kommissionen og Belgien, den 5. og den 15. februar samt den 5. marts 2007.

(7) EUT L 282 af 30.10.2003, s. 25; berigtiget i EUT L 285 af 1.11.2003, s. 52).

(8) Forenede sager C-182/03 R og C-217/03 R, *Belgien og Forum 187 mod Kommissionen*, Sml. 2003, s. I-6887.

(9) EUT L 184 af 23.7.2003, s. 17.

(10) Forenede sager C-182/03 og C-217/03, *Belgien og Forum 187 mod Kommissionen*, Sml. 2006, s. I-5479.

(11) Sag C-399/03, *Kommissionen mod Rådet*, Sml. 2006 s. I-5629.

(12) Registreret som dokument D/55614.

(13) Registreret som dokument D/57226.

(14) Ved brev af 21. marts 2007 meddelte Kommissionen Belgien, at den havde besluttet at udvide den procedure, den havde indledt den 27. februar 2002 over for denne støtte, jf. traktatens artikel 88, stk. 2.

(15) Kommissionens beslutning om at udvide proceduren blev offentliggjort i *EU-Tidende* ⁽¹⁴⁾. Kommissionen opfordrede alle interesserede til at fremsætte deres bemærkninger til, hvilke overgangsforanstaltninger den ifølge Domstolens dom burde have truffet.

(16) Kommissionen modtog bemærkninger herom fra Forum 187 ⁽¹⁵⁾ og tre koordinationscentre. Den videresendte disse bemærkninger til Belgien, således at Belgien kunne fremsætte sine bemærkninger, og modtog bemærkninger ved brev af 19. og 30. juli 2007.

II. BESKRIVELSE AF ORDNINGEN

(17) Det overordnede retsgrundlag for koordinationscenterordningen er kongelig anordning nr. 187 af 30 december 1982. Et koordinationscenter er en virksomhed, der indgår i en multinational koncern og varetager en række funktioner (finansiering, likviditetsstyring, forskning og udvikling osv.) udelukkende for de andre virksomheder i koncernen. I Belgien har disse virksomheder siden 1983 inden for rammerne af en af Kommissionen godkendt særordning nydt godt af en særlig skatteordning med en betydelig selskabsskattelempe og fritagelse for flere afgifter (kapitaltilførselsafgift, ejendomsskat, rente- og udbytteskat). Ordningen gjaldt for virksomheder med en særlig tiårig godkendelse, der var betinget af, at koordinationscentrene opfyldte kriterierne i kongelig anordning nr. 187. Denne godkendelse kunne på samme betingelser forlænges efter udløbet af de ti år ⁽¹⁶⁾.

(18) Den 27. december 2006 vedtog Belgien en lov ⁽¹⁷⁾, der åbnede mulighed for at forlænge godkendelsen af alle de koordinationscentre, der anmodede om det, indtil den 31. december 2010, eventuelt med tilbagevirkende kraft. Bortset fra de centre, hvis godkendelse var blevet forlænget i perioden mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, gjaldt denne mulighed også for de centre, hvis godkendelse udløb i perioden mellem 1. januar 2006 og 31. december 2010 samt for et ikke nærmere angivet antal centre, hvis godkendelse ville udløbe senest den 31. december 2005, men som ikke

forinden havde indgivet nogen anmodning om forlængelse. Denne lov blev ikke anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med traktatens artikel 88, stk. 3, men dens ikrafttræden blev stillet i bero og gjort betinget af, at Kommissionen ikke rejste indsigelse mod den.

(19) Af de 243 koordinationscentre, der var aktive i 2002, var der i 2007 173 tilbage. 27 af disse har en godkendelse gældende indtil den 31. december 2010, i overensstemmelse med beslutning 2003/757/EF. For de resterende 136 udløber godkendelsen før den 31. december 2010, og det er altså disse centre, der berøres af den mulighed for forlængelse, som loven åbnede. Og det ser ud til, at et ikke nærmere angivet antal koordinationscentre, der i mellemtiden er ophørt med at bestå, også vil kunne nyde godt af den forlængelse, loven af 27. december 2006 åbner mulighed for.

III. FORMÅLET MED AT UDVIDE DEN FORMELLE UNDERSØGELSESPROCEDURE

(20) Efter kendelsen af 26. juni 2003, der stillede forbuddet mod at forlænge de udløbne koordinationscentergodkendelser i bero, havde Belgien mulighed for at forlænge disse godkendelser. Virkningerne af disse godkendelser kunne imidlertid kun gælde, indtil dommen i hovedsagen blev afsagt. Domstolens dom blev afsagt den 22. juni 2006.

(21) Ud fra de foreliggende oplysninger forventede Kommissionen, at Belgien ville nøjes med at forlænge godkendelsen af koordinationscentrene frem til udgangen af 2005, således som det blev besluttet inden for rammerne af adfærdskodeksen, og således som Belgien flere gange havde udtrykt ønske om. Kommissionen anmodede ved brev af 4. juli 2006 Belgien om at bekræfte dette. Belgien bekræftede, at man på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003 kun havde forlænget godkendelserne frem til den 31. december 2005, undtagen for fire koordinationscentre, hvis godkendelser var blevet forlænget på ubestemt tid. Belgien meddelte desuden Kommissionen, at de belgiske myndigheder ud fra sin fortolkning af Domstolens dom havde til hensigt at forlænge godkendelserne af alle koordinationscentre indtil udgangen af 2010 og i december 2006 vedtage en lov om en generel forlængelse ud over 2005, eventuelt med tilbagevirkende kraft.

(22) Da man ikke kunne nå til enighed om fortolkningen af Domstolens dom, fandt Kommissionen det den 21. marts 2007 nødvendigt at udvide den formelle undersøgelsesprocedure for at fremstille sin egen fortolkning af dommen og offentliggøre, hvilke elementer den fandt måtte lægges til grund for fastsættelsen af den »nye« overgangsperiode, som Domstolen havde krævet. Kommissionen gav desuden udtryk for tvivl med hensyn til den fortolkning af Domstolens dom, som Belgien havde anlagt, og Belgiens intentioner om at forlænge godkendelsen af alle koordinationscentre frem til udgangen af 2010.

⁽¹⁴⁾ Se fodnote 1.

⁽¹⁵⁾ Forum 187 er brancheorganisationen for koordinationscentre, distributionscentre, servicecentre og call-centre i Belgien.

⁽¹⁶⁾ For en indgående beskrivelse af ordningen henvises til beslutningen af 27. februar 2002 om indledning af procedure i sagen.

⁽¹⁷⁾ Lov af 27. december 2006 indeholdende forskellige bestemmelser (Moniteur belge af 28. december 2006).

IV. BEMÆRKNINGER FRA BELGIEN OG INTERESSEREDE TREDJEPARTER

- (23) Efter at proceduren var blevet udvidet, indkom der bemærkninger fra Belgien, fra Forum 187 samt fra tre koordinationscentre, hvis godkendelser var udløbet pr. 31. december 2003 eller 31. december 2004 og forlænget frem til 31. december 2005. Af disse bemærkninger fremgik det, at Belgien og koordinationscentre mente, at der burde være en overgangsperiode indtil den 31. december 2010, med følgende begrundelse:

— Domstolens dom skulle fortolkes således, at det af Domstolen omtalte overordnede lighedsprincip indebar, at alle koordinationscentre burde kunne nyde godt af den længste overgangsperiode, som noget center kunne opnå, dvs. frem til den 31. december 2010. I modsat fald ville Kommissionen skabe nye uligheder og nye konkurrencefordrejninger mellem koordinationscentre, når nogle af dem fortsat kunne være omfattet af ordningen, mens den ophørte med at gælde for andre før 2010.

— Lighedsprincippet indebar også, at de belgiske koordinationscentre måtte have den samme overgangsperiode som den, Kommissionen havde indrømmet i sine beslutninger angående andre skatteordninger. Der blev navnlig peget på følgende ordninger: 1929-holdingselskaberne i Luxembourg⁽¹⁸⁾, »exempt companies« i Gibraltar⁽¹⁹⁾ og frizonen på Madeira⁽²⁰⁾.

— Kommissionen kunne ikke lægge den dato, hvor beslutning 2003/757/EF blev meddelt, til grund som startdato for den »nye« overgangsperiode, den agtede at fastsætte. Ifølge de interesserede tredjeparter burde den nye overgangsperiode begynde at løbe enten den 30. oktober 2003, hvor beslutning 2003/757/EF blev offentliggjort i EU-Tidende, eller tidligst den 22. juni 2006, hvor Domstolen afsagde dommen. Belgien fandt, at overgangsbestemmelser normalt fastsættes for fremtiden og ikke for fortiden.

⁽¹⁸⁾ Kommissionens beslutning 2006/940/EF af 19. juli 2006 om Luxembourgs støtteordning C 3/2006 til fordel for 1929-holdingselskaber og milliardærholdingselskaber (EUT L 366 af 21.12.2006, s. 47).

⁽¹⁹⁾ Det Forenede Kongerige — Statsstøtte C 53/2001 (ex NN 52/2000) — Gibraltar: skattefritagne selskaber — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2 (EFT C 26 af 30.1.2002, s. 13).

⁽²⁰⁾ Kommissionens beslutning 2003/294/EF af 11. december 2002 om Portugals anvendelse af ordningen om finansiel og skattemæssig støtte til frizonen på Madeira i tidsrummet mellem den 1. januar og den 31. december 2000 (EUT L 111 af 6.5.2003, s. 45).

Den nye overgangsperiode burde derfor begynde at løbe på den dato, hvor den nye endelige beslutning (altså nærværende beslutning) meddeles. Det var fra og med denne dato, at man burde give alle koordinationscentre tid (mindst to år) til at tilpasse sig den nye ordning.

— Efter at beslutning 2003/757/EF var blevet stillet i bero og delvis annulleret, og beslutning 2003/531/EF annulleret, havde virksomhederne på ny en berettiget forventning om, at ordningen ville blive forlænget indtil 2010. Belgien pegede desuden på de omkostninger, der var forbundet med at skulle afskedige koordinationscentrenes medarbejdere, og som gjorde det berettiget at udsætte overgangsperiodens startdato til den dato, hvor nærværende beslutning vedtages.

— Den begrundelse, Kommissionen i sin beslutning om at udvide proceduren anførte for sit forslag om en overgangsperiode frem til udgangen af 2005 eller 2006, var ikke relevant. I særdeleshed gjaldt de forlængelser, Belgien havde givet de koordinationscentre, hvis godkendelser var udløbet mellem 17. februar 2003 og 31. december 2005, kun indtil 31. december 2005, som en midlertidig ordning i afventning af Domstolens dom.

— Eftersom Domstolen afsagde sin dom den 22. juni 2006 havde Kommissionen ikke handlet hurtigt for at få vedtaget nye overgangsbestemmelser. Det var også en grund til, at alle koordinationscentre burde have en overgangsperiode, der begynder at løbe på den dato, hvor nærværende beslutning om overgangsforanstaltninger meddeles.

- (24) Belgien fandt, at loven af 27. december 2006 blot var en konsekvens af Domstolens dom og ikke udgjorde nogen ny støtteordning, men derimod en forlængelse af den eksisterende. Et af koordinationscentre fandt også, at centrets anmodning om forlængelse, som var indgivet efter Domstolens dom, men før lovens vedtagelse, støttede på en ret til forlængelse, som var hjemlet af dommen og ikke loven.

V. KOMMISSIONENS VURDERING

- (25) De argumenter, som Belgien og koordinationscentre har fremført, tager sigte på at godtgøre, at Kommissionen skal godkende, at alle koordinationscentre kan være omfattet af ordningen indtil den 31. december 2010,

enten i medfør af det af Domstolen omtalte lighedsprincip, ifølge hvilket den længst mulige overgangsperiode (dvs. frem til den 31. december 2010) burde gælde for alle koordinationscentre, eller i medfør af princippet om berettigede forventninger, ifølge hvilket Kommissionen burde fastsætte en anden dato end den 18. februar 2003, nemlig den dato, hvor dommen blev afsagt eller hvor nærværende beslutning vedtages, som begyndelsesdato for den overgangsperiode, der skulle fastsættes ifølge Domstolens dom. Hverken Belgien eller de berørte virksomheder har fremsat noget argument for, at den overgangsperiode, som koordinationscentre ifølge Domstolen har brug for til at tilpasse sig til ændringerne i ordningen, skulle strække sig fra den 18. februar 2003 og indtil den 31. december 2010 og altså have en varighed på over 7 år og 10 måneder. Af de grunde, der anføres i denne del af beslutningen, finder Kommissionen, at overgangsperioden bør begynde at løbe fra 18. februar 2003 og bør have en rimelig varighed. Ud fra de oplysninger, den er i besiddelse af, finder Kommissionen i øvrigt, at denne passende overgangsperiode udløb den 31. december 2005.

1. Afgrænsning af Domstolens annullation af kommissionens beslutning

- (26) I sin dom annullerede Domstolens beslutning 2003/757/EF »i det omfang den ikke indeholder overgangsforanstaltninger for så vidt angår koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af den anfægtede beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse«. I dommens præmis 163 præciserede Domstolen, at »udtrykket« kort efter »skal forstås således, at det vedrører en dato, der ligger så tæt på datoen for meddelelsen af den anfægtede beslutning, at de berørte koordinationscentre ikke havde tilstrækkelig tid til at indrette sig efter ændringerne i den omhandlede ordning«.
- (27) Allerførst er det vigtigt at bemærke, at Domstolen stadfæstede det berettigede i beslutning 2003/757/EF ved at betegne koordinationscenterordningen som en støtteordning, der var uforenelig med fællesmarkedet. Denne kvalificering blev anfægtet af Forum 187, men ikke af Belgien. Suspensionen og den delvise annullation af beslutningen gjaldt ikke denne kvalificering. Koordinationscenterordningen var følgelig uforenelig med fællesmarkedet fra den dato, hvor beslutningen blev meddelt.
- (28) Dernæst fortolker Kommissionen Domstolens dom således, at denne annullation var baseret på en konstatering af, at beslutning 2003/757/EF bevirkede, at nogle virksomheder ikke fik del i de passende overgangsforanstaltninger, de burde have kunnet nyde godt af med henblik på at indrette sig efter ændringen i skatteordningen.
- (29) Domstolen kritiserede nemlig forbuddet med den umiddelbare konsekvens, at koordinationscentrenes godkendelser skulle forlænges, selv om det måske kun skulle være midlertidigt, fordi dette forbud var i strid med de berettigede forventninger hos visse »centre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter meddelelsen af denne beslutning.« Domstolen fandt, at disse centre havde en berettiget forventning om, at de ville få en passende overgangsperiode til at indrette sig efter ændringen af ordningen, og at de ville kunne opnå en midlertidig forlængelse af deres godkendelse, hvis det var nødvendigt for at kunne opnå denne overgangsperiode.
- (30) Domstolens dom pålagde følgelig Kommissionen pligt til at godkende en forlængelse af godkendelserne, i det omfang hvor en sådan — midlertidig — forlængelse var nødvendig for at tilgodese koordinationscentrenes ret til en passende overgangsperiode. Kommissionen konstaterer derfor, at Domstolen ikke annullerede alle virkningerne af forbuddet mod en — selv midlertidig — forlængelse af godkendelserne, hvilket Belgien og Forum 187 havde nedlagt påstand om, og hvilket generaladvokaten havde foreslået i sit forslag til afgørelse. Dette forbud måtte derfor gælde, undtagen i det omfang, hvor det var nødvendigt at forlænge godkendelser for at efterkomme dommens indhold i realitets-spørgsmålet.
- (31) Som det blev anført i de indkomne bemærkninger, kritiserede Domstolen også, at virksomhederne fik forskellige overgangsperioder — der strakte sig fra et par måneder til flere år — fordi det var i strid med lighedsprincippet. Domstolen antydede dermed, at Kommissionen burde have fastsat en og samme overgangsperiode for alle de berørte virksomheder, og at den skulle være passende, dvs. give dem mulighed for at indrette sig efter ændringen af ordningen.
- (32) Kommissionen begik derfor en fejl, da den tog hensyn til koordinationscentrenes berettigede forventninger på grundlag af godkendelsernes varighed (10 år) og gav nogle centre en for kort overgangsperiode (kortere end en passende overgangsperiode), mens overgangsperioden for andre centre var for lang (dvs. længere end den passende periode).
- (33) Domstolen formulerede imidlertid sin dom således, at annullationen af kommissionsbeslutningen kun gjaldt for den manglende passende overgangsperiode for visse virksomheder, »hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter meddelelsen af denne beslutning.« Domstolen præciserede desuden nærmere, hvad der skulle forstås ved »kort efter«, i dommens præmis 163.

- (34) Domstolens dom indebærer derfor ikke, at Kommissionen skal genoprette en fuldkommen ligebehandling af alle koordinationscentre, men den skal kompensere for virkningerne af denne forskelsbehandling af bestemte virksomheder, som mangelen på en passende overgangsperiode måtte have skadet. Ligebehandling indebærer i denne sag, at man må sørge for, at alle virksomheder opnår en overgangsperiode, der giver dem tid til at indrette sig efter ordningen. Dommen annullerer ikke fastlæggelsen af overgangsperioden for de virksomheder, der fik en længere overgangsperiode, end hvad der var tilstrækkeligt til at indrette sig efter ordningen, og Kommissionen kan derfor ikke afkorte den for at genoprette ligheden.
- (35) Kommissionen bemærker dog, at Domstolen ikke udtalte sig nærmere om varigheden af passende overgangsforanstaltninger og ej heller om antallet af virksomheder, der blev berøvet sådanne passende foranstaltninger og altså var berørte af annullationen. I særdeleshed siges det ikke i dommen, at den passende overgangsperiode er perioden frem til den 31. december 2010, og i modsætning til, hvad Belgien hævder, påbyder den ikke Kommissionen, at Kommissionen alene på grundlag af ligebehandlingsprincippet skal fastsætte samme overgangsperiode for alle virksomhederne, svarende til den længste af de overgangsperioder, der blev indrømmet ved beslutning 2003/757/EF — dvs. indtil den 31. december 2010. Domstolen forekommer derimod at mene, at det ville have været passende at fastsætte samme overgangsperiode for alle koordinationscentre udelukkende for at sætte dem i stand til at indrette sig efter ændringen af ordningen, og at det kun var de virksomheder, hvis godkendelse udløb kort efter, der var blevet berøvet en sådan overgangsperiode.
- (36) Kommissionen finder derfor, at den overgangsperiode, der blev fastsat i beslutning 2003/757/EF, kun bør ændres i et omfang svarende til Domstolens annullation. Den finder endvidere, at den passende overgangsperiode, Domstolen ønsker indført, bør fastlægges ud fra, hvad der kan anses for at være passende, dvs. ikke alene tilstrækkeligt, men også nødvendigt. Beslutningen om at udvide proceduren tog sigte på at give Belgien og interesserede tredjeparter mulighed for
- at fremsætte deres bemærkninger til rigtigheden af de oplysninger, Kommissionen allerede var i besiddelse af, og som indikerede, at den passende overgangsperiode burde udløbe den 31. december 2005
 - at fremføre andre forhold, der kunne tale for en forlængelse af den passende overgangsperiode til efter den 31. december 2005, eventuelt til den 31. december 2010 eller enhver anden dato.
- (37) I det følgende vil Kommissionen fremføre sin begrundelse for, hvorfor den af Domstolen krævede passende overgangsperiode burde være begyndt at løbe den 18. februar 2003 og udløbe den 31. december 2005

for alle koordinationscentre, og ikke den 31. december 2010. Den vil derefter komme ind på de situationer, hvor den finder, at den på grund af en berettiget forventning, som den selv har givet anledning til, bør give visse koordinationscentre mulighed for at være omfattet af ordningen efter den 31. december 2005.

2. Den passende overgangsperiodes begyndelsesdato

- (38) I sine bemærkninger fremfører Belgien og de interesserede tredjeparter, at begyndelsesdatoen for den overgangsperiode, Kommissionen skal fastsætte efter Domstolens dom, ikke kan være den dato, hvor beslutning 2003/757/EF blev meddelt. De fremfører forskellige datoer, bl.a. datoen for beslutningens offentliggørelse i *EU-Tidende* og datoen for meddelelsen af nærværende beslutning.
- (39) Kommissionen finder derimod, at den passende overgangsperiode, Domstolen kræver, må begynde at løbe fra datoen for meddelelsen af beslutning 2003/757/EF, dvs. fra 18. februar 2003.
- (40) Allerst først bemærkes, at den 22. juni 2006 blev virkningerne af kendelsen af 26. juni 2003 erstattet med virkningerne af Domstolens dom i hovedsagen, med tilbagevirkende kraft til datoen for meddelelsen af beslutning 2003/757/EF. Domstolens dom tager hensyn til koordinationscentrenes situation på den dato, hvor beslutningen blev meddelt. Der er derfor ingen grund til at mene, at Domstolen skulle kræve en overgangsperiode, der begyndte at løbe på en anden dato end datoen for den anfægtede beslutnings meddelelse.
- (41) Desuden henviser Domstolen i sin dom udtrykkeligt til denne dato, eftersom beslutningen annulleres »i det omfang den ikke indeholder overgangsforanstaltninger for så vidt angår koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af den anfægtede beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse« (understregningen er Kommissionens).
- (42) Endvidere finder Kommissionen, at den berettigede forventning, koordinationscentrene havde på grundlag af Kommissionens tidligere beslutninger og vurderinger i denne sag, ophørte med at bestå senest på den dato, hvor beslutning 2003/757/EF blev meddelt. I denne beslutning betegner Kommissionen koordinationscenterordningen som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, og kræver den ændret eller ophævet. Denne kvalificering blev ikke anfægtet, men stadfæstet af Domstolen i dennes dom af 22. juni 2006. Den har derfor virkning fra og med den dato, hvor beslutning

2003/757/EF blev meddelt Belgien. Beslutningen var i øvrigt ledsaget af en pressemeddelelse fra Kommissionen og fik stor pressedækning. Kommissionen finder derfor, at den kan anse datoen for meddelelsen af beslutning 2003/757/EF som den seneste dato, hvor den berettigede forventning, koordinationscentrene havde angående ordningens forenelighed med fællesmarkedet, ophørte med at bestå og dermed som den dato, hvor de overgangsforanstaltninger, som denne hidtidige berettigede forventning retfærdiggjorde, begyndte at løbe. Da den berettigede forventning ophørte med at bestå med meddelelsen af beslutning 2003/757/EF, finder Kommissionen, at det ikke er rimeligt at udskyde overgangsperiodens begyndelsesdato til en senere dato, heller ikke til datoen for beslutningens offentliggørelse i EU-Tidende. Organisationen Forum 187, der repræsenterer og handler på vegne af koordinationscentrene og efter eget udsagn anerkendes som sådan af Belgien, indbragte beslutning 2003/757/EF for Domstolen i slutningen af april 2003 — altså før beslutningen var blevet offentliggjort i EU-Tidende — hvilket viser, at koordinationscentrene via den organisation, som de har givet fuldmagt til at repræsentere sig, havde kendskab til indholdet af denne beslutning, i særdeleshed til ordningens kvalificering som statsstøtte, der var uforenelig med fællesmarkedet, og den pligt, Belgien fik pålagt til at ændre eller ophæve ordningen.

- (43) Endelig konstaterer Kommissionen, at ingen af koordinationscentrene i praksis har lidt skade ved forbuddet mod at forlænge godkendelserne, og at de alle sammen, enten i medfør af beslutning 2003/757/EF eller i medfør af kendelsen af 26. juni 2003, allerede fra den 18. februar 2003 har kunnet nyde godt af en overgangsperiode til at indrette sig efter den ordning, Kommissionen forlangte indført. Kendelsen af 26. juni 2003 henviser også udtrykkeligt til datoen for meddelelsen af beslutning 2003/757/EF, idet den ophæver virkningerne af beslutningen »for så vidt som denne forbyder Kongeriget Belgien at forlænge de godkendelser af koordinationscentre, der var gældende på tidspunktet for meddelelsen af den nævnte beslutning« (understregningen er Kommissionens). Denne udsættelse af gennemførelsen gjorde det således muligt at forlænge de godkendelser, der var gældende pr. 17. februar 2003, og forlænge ordningen frem til senest den 22. juni 2006, som er den dato, hvor dommen i hovedsagen blev afsagt. Allerede den 16. juli 2003 bekræftede Kommissionen i øvrigt, at den ikke ville kræve støtte ydet på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003 tilbagebetalt, hvorved den gav koordinationscentrene mulighed for effektivt at udnytte den overgangsperiode, der fulgte af denne kendelse.
- (44) Kommissionen kan i øvrigt ikke acceptere de argumenter, Belgien og koordinationscentrene har fremført for, at den passende overgangsperiode skulle begynde at løbe senere. Domstolen stadfæstede den 17. februar 2003 ordningens kvalificering som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Den berettigede forventning, som Kommissionens beslutninger fra 1984 og 1987 om godkendelse af ordningen gav anledning til, ophørte derfor senest med

at bestå i februar 2003. At koordinationscentrene skulle være uvidende om datoen for afsigelsen af Domstolens dom og dens indhold, fremgår ikke af Kommissionens sagsakter. Den retslige procedure kunne derfor ikke give anledning til nogen berettiget formodning, som kunne gøres gældende over for Kommissionen, om at koordinationscenterordningen skulle være forenelig med fællesmarkedet. Denne retslige procedure blev indledt efter sagsanlæg, der — som sådanne — ikke har opsættende virkning. Den retslige procedures varighed kan derfor ikke retfærdiggøre en forlængelse af den overgangsperiode, som koordinationscentrene reelt havde siden den 18. februar 2003, med en så stor tilbagedatering af overgangsperiodens begyndelsestidspunkt.

3. Den passende overgangsperiodes udløbsdato

- (45) Ved fastlæggelsen af indholdet af de passende overgangsforanstaltninger og den passende overgangsperiodes nærmere varighed har Kommissionen baseret sig på de oplysninger, der foreligger, således som de fremgår af de tilsagn, anmodninger og erklæringer, Belgien eller de berørte virksomheder fremsatte før eller lige efter vedtagelsen af beslutning 2003/757/EF. For Kommissionen finder, at det er disse oplysninger, der bedst illustrerer ikke blot Belgiens, men også de berørte virksomheders stilling pr. 17. februar 2003. Manglende reaktion på visse af de nationale myndigheders formelle — og anfægtelige — retshandlinger eller på beslutning 2003/531/EF er blevet fortolket som et tegn på de berørte virksomheders tilslutning.
- (46) For det første afgav Belgien i forbindelse med arbejdet i gruppen til opfølgning af adfærdskodeksen tilsagn om at ophæve koordinationscenterordningen senest den 31. december 2005. Dette tilsagn figurerer i konklusionerne fra rådsmødet den 26.-27. november 2000 ⁽²¹⁾.
- (47) Disse konklusioner blev offentliggjort i en pressemeddelelse ⁽²²⁾, og på grundlag af dem udtalte den belgiske finansminister den 20. december 2000 i det belgiske parlament, at »de koordinationscentre, der første gang var godkendt pr. 31. december 2000 [...], vil fortsat kunne være omfattet af ordningen indtil den 31. december 2005, enten med den oprindelige godkendelse eller med en forlænget godkendelse [...]« ⁽²³⁾.

⁽²¹⁾ Belgien havde på det tidspunkt endnu ikke opnået Rådets godkendelse af en forlængelse af de godkendelser (der allerede var gældende pr. 31. december 2000), som udløb efter den 31. december 2005, til efter denne udløbsdato.

⁽²²⁾ Ref. rådsdokument 00/453.

⁽²³⁾ Se finansministerens svar af 20. december 2000 på en forespørgsel fra Jacques Simonet, nr. 5 (Doc. Parl., Chambre, Session 2000-2001, COM 343), citeret i brev PH/chw/1467 fra Belgien af 6. marts 2003.

- (48) I et brev af 6. marts 2003 til Kommissionen om konklusionerne fra rådsmødet og meddelelsen fra finansministeren anførte Belgien, at »under disse omstændigheder har Belgien afgivet tilsagn, der udløber den 31. december 2005, over for sine koordinationscentre«. Belgien gjorde også dette argument gældende i Domstolen (dommens præmis 141 og 142). Selv om Domstolen ikke lagde det til grund for, at der bestod en berettiget forventning i relation til Kommissionen, forekommer Belgiens politiske tilsagn til sine koordinationscentre derimod relevant for vurderingen af den overgangsperiode, Belgien fandt det rimeligt at indføre for dem.
- (49) I samme brev af 6. marts 2003 reagerede Belgien for det andet således på den overgangsperiode, Kommissionen havde fastsat i beslutning 2003/757/EF: »Kommissionen har med rette givet koordinationscentrene en rimelig frist. Beslutningen om, at gældende godkendelser skal gælde i hele deres varighed, er rimelig, undtagen for de koordinationscentre, hvis godkendelse udløber i månederne efter kommissionsbeslutningen og nærmere betegnet før udgangen af 2005, for disse centre får ikke tid til at indstille sig på, at koordinationscenterordningen ophører før tid. For dem er den rimelige frist ikke tilstrækkelig.« Belgien opfordrede desuden Kommissionen til at omstøde beslutning 2003/757/EF og til at »åbne mulighed for, at de centre, hvis godkendelse udløber før udgangen af 2005, kan få den forlænget på grundlag af den nugældende ordning frem til udgangen af 2005.« Kommissionen drager igen den konklusion, at Belgien fandt, at de koordinationscentre, hvis godkendelse udløb før den 31. december 2005, ikke havde fået en rimelig frist, og at en sådan rimelig frist indebar, at godkendelsen blev forlænget indtil den 31. december 2005.
- (50) For det tredje meddelte Belgien den 20. marts og den 26. maj 2003 Kommissionen, at man havde til hensigt at opretholde koordinationscenterordningen for de koordinationscentre, der bestod pr. 31. december 2000, og hvis godkendelse udløber mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, indtil sidstnævnte dato.« Belgien anmodede også Rådet om med hjemmel i traktatens artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, at vedtage en beslutning, hvorved den gav bemyndigelse til en sådan forlængelse. Denne beslutning, beslutning 2003/531/EF, blev vedtaget af Rådet den 16. juli 2003. I beslutningens 10. betragtning hedder det: »Den påtænkte nye støtte er midlertidig. Formålet med støtten er at undgå uoprettelige tab af finansielle aktiviteter og arbejdspladser i Belgien og i Fællesskabet, idet den vil give støttemodtagerne mulighed for at fortsætte deres aktiviteter i Belgien, i det mindste så længe som landet har behov for at iværksætte andre foranstaltninger for de koordinationscentre, der er etableret på dets område, eller lette en omlægning af de berørte internationale koncerners investeringer, således at man undgår bratte kontraktophør.«
- Der blev skrevet meget i pressen om Belgiens anmodning og beslutning 2003/531/EF. Kommissionen reagerede den 16. juli 2003 på denne beslutning med en pressemeddelelse. Hverken Forum 187 eller nogen af de berørte koordinationscentre anfægtede denne beslutning eller forlængelsens begrænsning til den 31. december 2005.
- (51) For det fjerde opsummerede Domstolen Forum 187's påstand således: »Forum 187 har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning, for så vidt som den ikke fastsætter passende overgangsforanstaltninger for de centre, hvis godkendelse udløber mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2004« og »de centre, hvis godkendelse udløb i 2003 og 2004, havde behov for en overgangsperiode på to år til at reorganisere sig og om nødvendigt forlade Belgien«⁽²⁴⁾. Kommissionen konstaterer, at der fra 17. februar 2003 til 31. december 2005 er gået 34 måneder.
- (52) For det femte forlængede Belgien de koordinationscentergodkendelser, der udløb mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, i overensstemmelse med, hvad kendelsen sagde. Med undtagelse af fire koordinationscentre blev alle disse godkendelser forlænget indtil den 31. december 2005. Hverken fra Belgien eller de berørte virksomheder foreligger der nogen oplysninger om, at der skulle være blevet klaget over denne udtrykkelige begrænsning af godkendelsernes varighed. Det ser heller ikke ud til, at nogen af de berørte virksomheder — hverken før den 31. december 2005 eller før den 22. juni 2006 — har anmodet om en yderligere forlængelse af godkendelsen.
- (53) For det sjette er det i relation til de passende overgangsforanstaltninger, der skulle sætte Belgien i stand til at tilpasse sin lovgivning og give de berørte virksomheder tid til at indrette sig efter en ny skatteordning, værd at bemærke følgende:
- Ifølge kongelig anordning af 16. maj 2003, der med hensyn til rente- og udbytteskat ændrede bekendtgørelsen om indkomstskatteloven i den konsoliderede version fra 1992 (AR/CIR92), er renteindtægter udbetalt af banker i koordinationscentrets koncern skattefrie. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 5. juni 2003.

⁽²⁴⁾ Se dommen i sag C-182/03 og C-217/03, præmis 140 og 145; se også kendelse af 26. juni 2003, præmis 73; sag anlagt den 28.4.2003, især punkt 5 og 6 i begæringen om iværksættelse af hasteproceduren, punkt 6 i begæringen om foreløbige foranstaltninger samt præmis 148-150, 154 og 158 i dommen.

- Den 23. april 2003 godkendte Kommissionen den ruling-ordning, Belgien havde indført pr. 1. januar 2003⁽²⁵⁾, og som også gjaldt for koordinationscentre. Den godkendte også en del af den nye koordinationscenterordning, der var blevet anmeldt i maj 2002. Kommissionens beslutning 2005/378/EF af 8. september 2004 om den støtteordning Belgien påtænker at indføre til fordel for koordinationscentre⁽²⁶⁾ fastslog, at den nye ordning med de ændringer, Belgien afgav tilsagn om at foretage, ikke udgjorde statsstøtte.
- Ved lov af 22. juni 2005 om skattefradrag for risikokapitalinvesteringer⁽²⁷⁾ blev der indført en rentefradragsordning, der trådte i kraft den 1. januar 2006. Selv om ordningen ikke kun gjaldt for koordinationscentre, blev den indført med det udtrykkelige formål at frembyde et alternativ til koordinationscenterordningen, især for de centre, hvis godkendelse udløb den 31. december 2005. Foranstaltningen blev bebudet ved udgangen af 2004 og blev i begyndelsen af 2005 præsenteret for repræsentanter for koordinationscentre, der øjensynligt tog vel mod den⁽²⁸⁾. Den fik desuden megen presseomtale.
- Loven af 22. juni 2005 indeholder desuden bestemmelse om (generel) fritagelse for tinglysningsafgiften på 0,5 % af kapitaltilførsler fra og med 1. januar 2006.
- (54) Senest pr. 1. januar 2006 havde de virksomheder, der havde besluttet at blive i Belgien, altså adgang til en alternativ ordning, der var meget enkel, ikke indebar nogen større reorganisering⁽²⁹⁾ og meget attraktiv. Også af den grund forekommer det rimeligt at lægge den 31. december 2005 til grund som den dato, hvor den passende overgangsperiode ifølge Domstolens dom skal udløbe, eftersom det giver alle koordinationscentre mulighed for en gnidningsløs overgang til en anden ordning. Kommissionen konstaterer i øvrigt, at 70 af de i alt 243 koordinationscentre, der fandtes i 2002, rent faktisk er ophørt med at bestå i Belgien.
- (55) Af de allerede nævnte grunde finder Kommissionen, at den af Domstolen krævede passende overgangsperiode burde strække sig fra den 18. februar 2003 til den 31. december 2005. For de fleste af de koordinationscentre, hvis godkendelse blev forlænget på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003, begrænsede Belgien forlængelsen til den 31. december 2005, hvilket stemmer overens med den definition af en passende overgangsperiode, der er givet i afsnit 2 og 3.
- (56) For fire af de koordinationscentre, hvis godkendelse blev forlænget på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003, forlængede Belgien imidlertid godkendelsen på ubestemt tid. Kommissionen konstaterer, at det i kendelsen af 26. juni 2003 udtrykkeligt hedder, at forlængelserne ikke må strække sig ud over datoen for dommen i hovedsagen. I det omfang, hvor de berørte koordinationscentre ikke er trådt ud af koordinationscenterordningen og i stedet har valgt rentefradragsordningen for 2006, var deres godkendelser derfor dækket af kendelsen indtil den 22. juni 2006.
- (57) Selv om Kommissionen finder, at den passende overgangsperiode udløb den 31. december 2005, anerkender den dog, at dens pressemeddelelse af 16. juli 2003 kan have givet de pågældende koordinationscentre en berettiget forventning om, at den støtte, som de reelt har nydt godt af indtil Domstolens afsigelse af dommen i hovedsagen, ikke ville blive krævet tilbagebetalt.
- (58) Endelig er koordinationscenterordningen en skatteordning, der anvendes for hvert skatteår. I et stort antal tilfælde svarer skatteåret imidlertid til kalenderåret. Eftersom dommen blev afsagt midt i 2006, finder Kommissionen, at princippet om berettigede forventninger må finde anvendelse for hver af de berørte virksomheder indtil udgangen af den ordinære skatteperiode i det år, hvor dommen blev afsagt.
- 4. Situation for de koordinationscentre, hvis godkendelse blev forlænget i perioden mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005**
- 5. Situationen for de koordinationscentre, hvis godkendelse blev forlænget før meddelelsen af beslutning 2003/757/EF**
- (59) Beslutning 2003/757/EF anerkendte, at alle koordinationscentre havde en berettiget forventning, der grundede på godkendelsernes tiårige gyldighed, da beslutningen blev meddelt, og fastsatte den passende overgangsperiode

⁽²⁵⁾ Belgien — Opfordring til at fremsætte bemærkninger efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, til støtte C 26/03 (ex N 351/02) — Ændring af ordning for koordinationscentre (EUT C 209 af 4.9.2003, s. 2).

⁽²⁶⁾ EUT L 125 af 18.5.2005, s. 10.

⁽²⁷⁾ Moniteur Belge af 30. juni 2005.

⁽²⁸⁾ Se finansministerens svar på mundtlige forespørgsler fra parlamentsmedlemmerne Pieters (nr. 5852 af 15. marts 2005), Devlies (nr. 5911 af 15. marts 2005) og Anseeuw (nr. 3-4179 af 20. januar 2006).

⁽²⁹⁾ Fritagelsen for rente- og udbytteskat og kapitaltilførselsafgift blev opretholdt for koordinationscentrene og udvidet til også at gælde for andre virksomheder, og rentefradraget er en rent skatteteknisk ordning, som derfor er let at iværksætte.

på grundlag heraf. Domstolen fandt, at da der var tale om en ordning, der var blevet permanent, var godkendelsens forlængelse en ren formalitet. Koordinationscentre havde derfor en berettiget forventning om, at de ville få en passende overgangsperiode, og når godkendelsens udløbsdato nærmede sig, kunne de også forvente at få godkendelsen forlænget, så de kunne nyde godt af denne passende overgangsperiode.

- (60) Som anført i dommens præmis (31)-(34) fandt Domstolen også, at det forhold, at der blev fastsat forskellige overgangsperioder afhængigt af godkendelsens udløbsdato, førte til en forskelsbehandling. Kommissionen udleder heraf, at den burde have fastsat én og samme — passende — overgangsperiode for alle koordinationscentre.
- (61) Domstolen annullerede imidlertid kun den overgangsforanstaltning, der var fastsat i beslutning 2003/757/EF, i det omfang, hvor den var utilstrækkelig, dvs. ikke opfyldte kravet til en passende overgangsperiode for nogle koordinationscentre, hvis godkendelse udløb kort efter. Som allerede forklaret, finder Kommissionen, at Domstolen alene annullerede kommissionsbeslutningen for de koordinationscentre, hvis godkendelse var blevet forlænget i perioden mellem den 17. februar 2003 og 31. december 2005, og at den passende overgangsperiode udløb den 31. december 2005.
- (62) Kommissionen finder derfor, at Domstolen med denne dom ikke annullerede den overgangsperiode, der i beslutning 2003/757/EF blev fastsat for de koordinationscentre, hvis godkendelse var gældende pr. 17. februar 2003 og udløb den 31. december 2005 eller på et senere tidspunkt. Selv om Kommissionen i lyset af Domstolens dom nu mener, at den overgangsperiode, den fastsatte for disse koordinationscentre, var for lang, konstaterer den, at beslutning 2003/757/EF ikke blev annulleret og altså stadigvæk gælder i det omfang, hvor den fastsætter en overgangsperiode, der for hvert koordinationscenter udløber med udløbet af den godkendelse, der var gældende på den dato, hvor beslutning 2003/757/EF blev meddelt. For så vidt som beslutning 2003/757/EF stadigvæk er gældende, giver den ikke Kommissionen mulighed for at afkorte den i denne beslutning fastsatte overgangsperiode for de berørte koordinationscentre.
- (63) Enhver beslutning, som Kommissionen kunne træffe om at fastsætte en og samme overgangsperiode for alle koordinationscentre med udløb den 31. december 2005, ville i øvrigt ikke få nogen som helst virkning i praksis som følge af den berettigede forventning, de under nr. (62) omhandlede koordinationscentre kunne støtte på beslutning 2003/757/EF.

6. Loven af 27. december 2006

- (64) Kommissionen bemærker, at Belgien ikke har anmeldt de bestemmelser i lov af 27. december 2006, der åbner

mulighed for en forlængelse af alle koordinationscentrenes godkendelse indtil udgangen af 2010, men dog har gjort bestemmelsernes ikrafttrædelse betinget af Kommissionens udtrykkelige godkendelse af denne ordning. Af de grunde, der redegøres nærmere for i det følgende, ser Kommissionen sig ikke i stand til at godkende disse bestemmelser og opfordrer derfor Belgien til ikke at iværksætte dem.

- (65) Ved udgangen af 2005 udløb de godkendelser, der var blevet forlænget på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003, undtagen for de i afsnit 4 omhandlede koordinationscentre. Hverken Belgien eller koordinationscentre forudså tilsyneladende nogen yderligere forlængelse, indtil dommen af 22. juni 2006 blev afsagt. Den nye hjemmel for at forlænge alle koordinationscentrenes godkendelser indtil udgangen af 2010 blev først vedtaget den 27. december 2006 — altså et år efter disse godkendelsers udløb. Denne lov fandt i øvrigt anvendelse med tilbagevirkende kraft og kunne således også finde anvendelse på virksomheder, der i mellemtiden var udtrådt af koordinationscenterordningen.
- (66) I modsætning til, hvad Belgien mener, finder Kommissionen, at loven af 27. december 2006 ikke blot er en simpel udmøntning af dommen af 22. juni 2006 inden for rammerne af den eksisterende ordning, men at der reelt er tale om en ny ordning, der sandsynligvis ville give anledning til, at der blev indledt procedure over for ulovlig statsstøtte, hvis den blev sat i kraft uden forinden at være blevet godkendt af Kommissionen.
- (67) For med dommen af 22. juni 2006 blev det stadfæstet, at koordinationscenterordningen var uforenelig med fællesmarkedet fra datoen for meddelelsen af beslutning 2003/757/EF. Senest fra og med dette tidspunkt ophørte ordningen med at være en eksisterende støtteordning, og koordinationscentre trådte ind i overgangsperioden, i løbet af hvilken de kunne fortsætte med at nyde godt af ordningen, men ikke længere som hidtil kunne påberåbe sig nogen berettiget forventning på grundlag af Kommissionens beslutninger eller pressemeddelelser fra 1984, 1987 og 1990⁽³⁰⁾. Sagsanlæggene og Domstolens stadfæstelse af denne uforenelighed — der først kom i juni 2006 — ændrer intet ved denne konstatering. Disse sagsanlæg havde ikke i sig selv nogen opsættende virkning, og kendelsen af 26. juni 2003 satte ikke ordningens kvalificering som en uforenelig ordning ud af kraft. Af de samme grunde ophørte Belgiens berettigede forventning om, at koordinationscenterordningen var forenelig med fællesmarkedet, med at bestå senest ved meddelelsen af beslutning 2003/757/EF, og det var med fuld viden herom, at Belgien begrænsede de forlængelser af godkendelserne, den foretog på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003, til den 31. december 2005.

⁽³⁰⁾ Svar af 12. juli 1990 på skriftlig forespørgsel nr. 1735/90 fra G. de VRIES til Kommissionen (EFT C 63 af 11.3.1991, s. 37).

(68) I endnu højere grad finder Kommissionen, at den beslutning, som Belgien efter den dom fra Domstolen, der definitivt stadfæstede ordningens uforenelighed med fællesmarkedet, traf om at forlænge godkendelserne for alle de koordinationscentre, der anmodede herom, indtil udgangen af 2010, ikke indgår som led i den eksisterende foranstaltning og ej heller kan retfærdiggøres af nogen berettiget forventning, som Kommissionen skulle have givet anledning til. I særdeleshed kan den berettigede forventning, der anerkendes for de koordinationscentre, hvis godkendelse blev forlænget på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003, ikke også gøres gældende i relation til de forlængelser, der blev foretaget efter loven af 27. december 2006. Eftersom de blev foretaget efter afsigelsen af Domstolens dom i hovedsagen, ville de ikke længere kunne støttes på kendelsen af 26. juni 2003, og der kunne heller ikke længere støttes nogen berettiget forventning på Kommissionens pressemeddelelse af 16. juli 2003.

(69) Enhver forlængelse af den uforenelige støtteordning, der måtte blive foretaget, vil derfor formentlig skulle anses for at være ulovlig statsstøtte, der vil kunne kræves tilbagebetalt.

7. Sammenligning med overgangsperioder fastsat i andre kommissionsbeslutninger

(70) Som anført under nr. (23), har Belgien også påberåbt sig lighedsprincippet i relation til andre skatteforanstaltninger, der som koordinationscenterordningen har været genstand for en statsstøttebeslutning. Der peges især på beslutningerne angående de såkaldte 1929-holdingselskaber i Luxembourg, de såkaldte »exempt companies« i Gibraltar og frizonen på Madeira, hvor Kommissionen fastsatte overgangsperioder frem til 2010 og sågar åbnede mulighed for, at nye virksomheder kom med i ordningen.

(71) Kommissionen finder, at hver enkelt sag må ansues for sig. I hver af de nævnte beslutninger blev overgangsforanstaltningerne fastsat under hensyn til de særlige karakteristika ved hver enkelt ordning, støttemodtagerne og den pågældende medlemsstat. Kommissionen mener faktisk, at den gjorde det samme i relation til koordinationscentrene, da den i beslutning 2003/757/EF af de ovennævnte grunde fastsatte en rimelig overgangsperiode, der udløb senest den 31. december 2010.

(72) Kommissionen bemærker i særdeleshed, at nærværende beslutning træffes efter en dom afsagt af Domstolen, som den skal efterkomme. Kommissionen kan under ingen omstændigheder undlade at efterkomme denne dom og i stedet for basere sig på en simpel sammenligning mellem overgangsperioder fastsat i andre sager.

(73) Uden at komme nærmere ind på den indgående realitetsvurdering, som den foretog i de beslutninger, der er omhandlet under nr. (23), bemærker Kommissionen på

det formelle plan, at nogle af disse beslutninger er af ældre dato, andre af nyere, at nogle af dem åbnede mulighed for, at nye virksomheder kommer med i ordningen, mens andre ikke gjorde det, og at der til nogle af dem var knyttet betingelser. Der kunne også lægges andre aspekter til grund for en sådan sammenligning, der efter Kommissionens opfattelse ville være ligeså relevante. Med hensyn til den nederlandske ordning med støtte til internationale aktiviteter (*Concer-nfinancieringsactiviteiten*), der også blev bragt til ophør den 17. februar 2003 ved Kommissionens beslutning 2003/515/EF⁽³¹⁾, blev overgangsforanstaltningerne fastsat på samme måde som for koordinationscentrene, på grundlag af de tiårige godkendelsers udløb. Og selv om Kommissionen ikke traf nogen beslutning om de særlige ordninger for distributions- og servicecentre, ophævede Belgien disse ordninger for alle virksomheder den 31. december 2005. Af cirkulæret om denne ophævelse, der blev bekendtgjort den 20. september 2005, fremgår det, at disse ordninger blev erstattet med en ordning med forhåndsafgørelser, der havde været i kraft siden 1. januar 2003 (§ 20 i lov af 24. december 2002).

(74) Af disse grunde ser Kommissionen sig ikke i stand til at godtage de argumenter, der er baseret på en sammenligning med andre sager.

8. Retlig usikkerhed som følge af Kommissionens passivitet

(75) Belgien mener, at den retlige usikkerhed, Kommissionens manglende evne til hurtigt at fastsætte nye overgangsforanstaltninger efter Domstolens annullation af beslutningen, retfærdiggør en længere overgangsperiode.

(76) Kommissionen finder, at ansvaret for denne forsinkelse ikke kan tillægges den.

(77) For det første blev Kommissionen ikke underrettet om Belgiens fortolkning og Belgiens intention om i overensstemmelse med denne fortolkning at forlænge godkendelsen af alle koordinationscentre indtil den 31. december 2010, hverken gennem en anmeldelse eller en uformel underretning.

(78) For det andet anmodede Kommissionen ved brev af 4. juli 2006 Belgien om de oplysninger, der var nødvendige for at efterkomme Domstolens dom, samt en bekræftelse af, at beslutning 2003/757/EF var korrekt gennemført under hensyn til kendelsen af 26. juni 2003 og dommen. Den ikke modtog noget svar og

⁽³¹⁾ EUT L 180 af 18.7.2003, s. 52.

rykkede første gang for et svar den 23. august 2006. Trods senere både formelle og uformelle rykkere og forlængelse af svarfristen fik Kommissionen først de ønskede oplysninger i januar 2007. Af begrundelsen til og § 379 i lov af 27. december 2006 fremgår det imidlertid, at finansministeren allerede den 20. juli 2006 havde fået bemyndigelse til hurtigst muligt at godkende alle anmodninger om godkendelse af koordinationscentre.

- (79) Ud fra de oplysninger, den indtil da havde været i besiddelse af (se nr. (21)), forventede Kommissionen, at Belgien ville forlænge godkendelsen af alle koordinationscentre indtil udgangen af 2005, hvilket efter Kommissionens opfattelse svarede til den passende overgangsperiode, Domstolen havde krævet. Af de oplysninger, Belgien gav i januar 2007, fremgik det imidlertid, at Belgien havde til hensigt at forlænge alle koordinationscentrenes godkendelse indtil udgangen af 2010 med hjemmel i en lov vedtaget i december 2006, som ikke var blevet anmeldt til Kommissionen. Disse nye oplysninger gjorde, at Kommissionen den 21. marts 2007 vedtog beslutningen om at udvide proceduren og analysere de nye argumenter fra Belgien og interesserede tredjeparter.
- (80) De spørgsmål, Kommissionen havde stillet den 4. juli 2006, blev besvaret af Belgien den 16. januar 2007.

VI. KONKLUSION

- (81) Kommissionen skal først og fremmest ændre beslutning 2003/757/EF i det omfang, den blev annulleret af Domstolens dom af 22. juni 2006.
- (82) Domstolens dom af 22. juni 2006 i forenede sager C-182/03 og C-217/03 annullerede beslutning 2003/757/EF »i det omfang den ikke indeholder overgangsforanstaltninger for så vidt angår koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af den anfægtede beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse.«
- (83) Efter denne dom skal den dispositive del af beslutning 2003/757/EF ændres, således at der:

— fastsættes særlige overgangsforanstaltninger for de koordinationscentre, hvis anmodning om forlængelse

verserede på datoen for beslutningens meddelelse, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter meddelelsen af denne beslutning, dvs. i tidsrummet mellem den 18. februar 2003 og den 31. december 2005

- inden for rammerne af disse særlige overgangsforanstaltninger gives tilladelse til, at de berørte koordinationscentre fortsat kan nyde godt af den uforenelige statsstøtteordning indtil den 31. december 2005
- med henblik herpå gives tilladelse til en midlertidig forlængelse af de berørte koordinationscentres godkendelse, i det omfang hvor det er nødvendigt for, at de fortsat kan være omfattet af ordningen indtil senest den 31. december 2005. Hvad tiden derefter angår, må forbuddet mod forlængelse opretholdes.

- (84) Der skal ikke foretages nogen andre ændringer i beslutningen. I særdeleshed fastholder Kommissionen de overgangsperioder, der blev fastsat i beslutning 2003/757/EF i det omfang, hvor de giver nogle koordinationscentre mulighed for at nyde godt af den uforenelige ordning indtil udløbet af deres gældende godkendelse eller indtil senest den 31. december 2010. Dette aspekt af beslutningen blev ikke annulleret af Domstolen og er altså fortsat gældende.
- (85) Dernæst skal Kommissionen også anerkende, at dens pressemeddelelse af 16. juli 2003 kunne give de fire koordinationscentre, hvis godkendelse var blevet forlænget på grundlag af kendelsen af 26. juni 2003 på ubestemt tid, en berettiget forventning om, at de kunne nyde godt af den uforenelige ordning, indtil Domstolen havde afsagt sin dom i hovedsagen. Denne dom blev afsagt den 22. juni 2006, og i betragtning af, at der er tale om en skatteforanstaltning, bør denne uforenelige ordning kunne gælde for disse koordinationscentre indtil udgangen af det ordinære skatteår, i løbet af hvilket dommen blev afsagt.
- (86) For det tredje skal Kommissionen opfordre Belgien til at afstå fra at iværksætte bestemmelserne i loven af 27. december 2006 om forlængelse af alle koordinationscentrenes godkendelser indtil den 31. december 2010, eftersom disse bestemmelser er uforenelige med fællesmarkedet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I artikel 2 i beslutning 2003/757/EF indsættes:

»De koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af nærværende beslutning, eller hvis godkendelse udløber samtidig med eller kort efter denne meddelelse, dvs. i tidsrummet mellem denne meddelelse og den 31. december 2005, kan fortsat nyde godt af koordinationscenterordningen indtil den 31. december 2005. En forlængelse af disse koordinationscentres godkendelse tillades indtil senest den 31. december 2005.«

Artikel 2

De fire koordinationscentre etableret i Belgien, hvis godkendelse er blevet forlænget på ubestemt tid på grundlag af den kendelse om udsættelse af gennemførelsen af beslutning 2003/757/EF, som blev afsagt den 26. juni 2003 af EF-Domstolens præsident, kan nyde godt af koordinationscenterordningen indtil udløbet af det pr. 22. juni 2006 løbende ordinære skatteår.

Artikel 3

Lov af 27. december 2006 er uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, hvor dens bestemmelser åbner mulighed for

gennem nye godkendelsesforlængelser at forlænge koordinationscenterordningen til tiden efter den 31. december 2005.

Kommissionen opfordrer følgelig Belgien til at afstå fra at sætte de omhandlede bestemmelser i lov af 27. december 2006 i kraft.

Artikel 4

Artikel 1 finder anvendelse fra 18. februar 2003.

Artikel 5

Belgien meddeler senest to måneder efter meddelelsen af nærværende beslutning Kommissionen, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme den.

Artikel 6

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Belgien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 13. november 2007.

På Kommissionens vegne

Neelie KROES

Medlem af Kommissionen